

[Glistrup]

skyld ved dens alt for store og uhammede udgifter, der har ført ud i, at man har disse mange statsobligationer, der har drevet renten op i de 22 pct. Det har ført til en fuldstændig umyndiggørelse af arbejdspladserne, og det er det, man skulle se at holde op med.

Industriministeren forsøgte sig endnu en gang i profetens rolle, til trods for at han efterhånden har vandret rundt på forskellige ministerposter i regeringer, der gang efter gang har profeteret forkert. Hvor uendelig mange gange har man ikke hørt de regeringer, som industriministeren har været medlem af, fortælle, at nu har man fundet ud af, hvordan man skal forbedre forholdene, og nu i løbet af et halvt år begynder det hele at gå bedre og bedre? Vi har haft stribevis af augustforlig og septemberforlig og alt det andet, der skulle klare problemerne. Men fremskridtspartiet har fået ret hver evig eneste gang, når vi har sagt: det her forværrer problemerne, vi arbejder os ud i langt, langt større problemer end dem, vi ville have haft, hvis vi ikke havde gennemført disse mange afgiftsforhøjelser osv.

Nu kommer industriministeren og siger, at fremskridtspartiet får ikke mere ret. All right, nu har vi fået ret hver gang, hver eneste gang igennem de forløbne 10, 11, 12 år med hensyn til, hvordan de foranstaltninger, som socialdemokratiet har fremlagt, kommer til at virke. Derfor er der jo en vis formodning for, at vi også gør det fremover.

Når man har stjålet alle pensionisternes penge, så er man bare kommet endnu længere ud i arbejdsløsheden, endnu længere ud i statsunderskuddet, endnu længere ud i gælden. Der er al mulig grund til at forvente, at vi også får ret i vor kritik af den plan, som industriministeren har forelagt for folketinget her i dag.

Så meget om de kommende pensionister. Der er imidlertid også al mulig grund til at tænke på de nuværende pensionister. Det er aldeles urimeligt, at regeringen skal fortsætte sin politik med de meget, meget høje varmeudgifter osv., som er påført dem med disse meget lave pensioner. Også her bør der gøres en indsats, og det er sørgeligt, at man ikke har benyttet lejligheden til i hvert tilfælde at klare nogle af de problemer her under behandlingen i dag.

Dem, som man umiddelbart rammer allerkraftigst og urimeligst, er den bilbranche,

som har været ude for, at den i kraft af den misforståede politik, der har været ført, siden SV-regeringen fik sine skattelove igennem i juni 1979, er kommet ud i den ene konkurs efter den anden. Nu har denne bilbranche de sidste 13 dage kunnet kalkulere efter, købe ind og sælge til sine kunder ud fra den ene forudsætning, at der var et meget, meget, meget massivt flertal i folketinget – 162 ud af 179 medlemmer – som ville gå ind for, at de nu ville få nogenlunde rimelige vilkår at arbejde under. Og hvad gør man så nu? Ja, ved fikst at lave om på sagernes rækkefølge på dagsordenen i folketinget kører man sandsynligvis derhen, at man nu, efter at der har været disponeret i god tro i bilbranchen igennem disse snart to uger, fuldstændig river tæppet væk under dem. Det er en brutalitet, som et folketing simpelt hen ikke kan være bekendt.

Nu er det gud ske lov sådan, at selv om statsministeren udskriver valg, så kan 72 folketingsmedlemmer – også efter at valget er udskrevet – kræve dette folketing samlet for at få tredje behandling af de forslag, det drejer sig om, og som var sat på dagsordenen i dag under punkt 4 og punkt 15. Derfor skal jeg bebude, at fremskridtspartiet vil gå i spidsen også på det punkt, som vi går i spidsen på alle punkter, hvor det drejer sig om Danmarks redning.

Industriministeren (Erling Jensen):

Jeg skal prøve, hr. Glistrup, om jeg kan bevare alvoren. Må jeg ikke have lov at sige, at jeg har fattet det nu. Nu forstår jeg først for alvor, hvordan det lykkes hr. Glistrup at ende i en vurdering af, at han altid har ret. Jeg har konstateret det i dag. Det sker på den måde, at hr. Glistrup siger det forkerte så mange gange, at han dermed mener, det bliver rigtigt. I dag har han to gange påstået, at vi havde en plan om at stjæle pensionisternes penge. Det har været forkert begge gange. Det er en imponerende mangel på respekt for de pensionskasser, der repræsenterer disse pensionister, at hr. Glistrup er af den opfattelse, at det er ham, der ved, hvad der skal gøres med de penge, og ikke kasserne. Kan det dog ikke undre hr. Glistrup, at disse pensionskasser har ønsket at være med i en frivillig aftale af den karakter, som både jeg og økonomiministeren har beskrevet? Er